

Egy helyettesítő órá

A kávémat kortyolgatva ültem a tanári szobában, és vártam az ítéletet. Az elsősök tanárnője hiányzott az iskolából, mert a fia beteg volt, így hát az igazgató jelölte ki a helyettesítő tanárt. Hogy őszinte legyek, örültem volna, ha van egy szabad órám. Velem szemben a kollegám foglalt helyet. Mindkettőnknek lyukas órája lenne. Ekkor belépett az igazgató.

- Csaba, te mész helyettesíteni. - jelentette ki.

- Sok szerencsét! - Mosolyodott el György, aki kényelmesen elhelyezkedett a székében, és az újságát olvasta.

...Kezemben volt az osztálynapló, a gyerekek névsora, már csak be kellene mennem az órára. Megálltam az ajtó előtt, és hallgatóztam. Síri csönd. Megfogtam a kilincset, vettem egy mély lélegzetet, és benyitottam. Végignéztem a kis osztályon. 14 éves pályafutásom alatt még sosem tanítottam ilyen kicsi gyerekeket, akik még olvasni sem tudtak.

- Jó napot! - Köszöntem nekik hangosan.

- Csókolom! - Üdvözöltek szinte félelmetesen egyszerre.

- Hetesek? Hol vannak? - Letettem a naplót az asztalra, és vigyázz állásba vágtam magam. Két kisfiú ugrott ki a padok mögül, jöttek előre, és rákezdték:

- Tanár bácsinak tisztelettel jelentem, hogy az osztály létszáma 26, és nem hiányzik senki. Mindenkinek itt van az ellenőrző füzet.

- Köszönöm. - Leültem a székre. Szó nélkül kinyitottam a naplót. - Hát... úgy tűnik a tanárnő nem írt be mára semmilyen témát. - felpillantottam. A gyerekek még mindig álltak.

- Mi a probléma? Mért nem ültök le? - Az egyik kisgyerek jelentkezett. - Igen?

- Nem tetszett mondani, hogy leszabad. - Elmosolyodtam. A nagy ló felsősöknek persze nem kell mondanom. - Leülhettek. Szóval a tanárnőtök nem írt be semmilyen tanulással kapcsolatos dolgot a naplóba... Milyen óra is ez? - 5 kéz lendült egyszerre a magasba. - Mondjuk... te? Piros pólós hosszú, barna hajú kislány?

- Olvasás óra! - Kiabálta lelkesen.

- Rendben, akkor most... - Hirtelen sírást hallottam. Egy kis szőke pityergett szipogva a hátsó padban.

- Mi a baj? - Kérdeztem, és odasétáltam hozzá. De ő csak sírt. - Mi a baja? - Kérdeztem most már a többiektől. Egy „bagolyszerű” szemüveges kisfiú tette fel a kezét. - Igen? Mondd!

- Dia elvette a tollát, és azt mondja, hogy az az övé.

- Ki az a Dia? - A kis bagoly arra a kislányra mutatott, aki az imént megmondta, hogy milyen tanóra van.

- Tényleg elvetted a tollát mm... hogy is hívják...?

- Napsugár. - Mondta Bagoly.

- Köszönöm. Szóval tényleg elvetted Napsugár tollát?

- Nem! Kaptam. Tök régen!

- Nem is! - Kiáltott fel a kis szőke. - Elvetted a tolltartómból, mikor kimentem szünetben Annával!

- Nem vettem ki!

- DE! - És a kis szőkeség most már zokogott.

- Jól van gyerekek! Napsugár, menj ki, és mosd meg az arcodat hidegvízzel! - A lányka felállt a padból, és idegesen kifutott a teremből. Ekkor Diára pillantottam. A tolltartójából lógott ki egy kis rózsaszín toll. Köré ragasztva egy fehér papír, csak egy betűt láttam olyan távolságból. „N”

- Azt hiszem, megvan a témája a mai óránknak. - Kimentem a táblához, megfogtam a jó öreg barátomat, a krétát, és leírtam nagy betűkkel a következő szót: BECSÜLET.

- El tudja valaki olvasni ezt nekem? - kettőt találhatnak arról, hogy ki jelentkezett.

- Bagolyfiú? - Szólintottam mosolyogva. A gyerekek nevettek.

- Bence vagyok. - Mondta kissé sértődötten. - Az van odaírva, hogy becsület.

- Igen. Tudja valaki, mit jelent ez? - Ekkor nyitott be Napsugár, majd durcásan leült a helyére.
- Szóval... Tudja valaki, mit jelent az, hogy becsület? - Senki sem jelentkezett.
- Elszámoltam magamban 5-ig...
- Senki? - Kérdeztem. - Bagoly- Bence? - A kisfiú csóválta a fejét.
- Ez esetben... - Ekkor lassan, de biztosan kúszott fel a levegőbe egy pici tenyér.
- Neked van ötleted? - Tettem fel a kérdést.
- Azt hiszem, igen... Anyukám egyszer sétált az utcán, és talált egy pénztárcát, amiben benne volt egy személyi igazolvány, meg egy csomó pénz. De ő inkább odaadta apukámnak, aki elvitte a pénztárcát annak a bácsinak, aki elvesztette. Mert apukám rendőr, és valami olyasmit mondtak, hogy így sokkal hivatalosabb. A bácsi utána akart apukámnak fizetni, de apa nem fogadta el, mert azt mondta, hogy nagyon öreg házban lakott, és a bácsinak szüksége van minden forintra. - Fejezte be a kisfiú.
- Ez egy nagyon szép történet. Köszönjük. Valaki más? Ilyesmi esetről hallottatok már? - Most nem kellett annyit várni a jelentkezőkre. Ismét egy kisfiú tette fel a kezét. - Igen?
- Nekem meg anyukám rendőr, és azt mondta, hogy egy bácsi akart neki pénzt adni azért, hogy ne büntesse meg. De anyukám nem fogadta el, mert az nem lenne becsületes. - Újabb 3 kéz van a levegőben.
- Nagyon jó példa. Neked milyen tapasztalataid vannak?
- Nagypapám elvesztette a nagymama nyakláncát, de én megtaláltam, és én visszaadtam neki.
- Ügyes vagy! Vannak másfajta emlékeitek? Amikben nem arról van szó, hogy valaki elvesztett valamit?
- Nekem van! - Kiabált Bagolyka. - Egyszer nem volt kész a házi feladatom, de nem írtam meg szünetben, hanem tisztességesen elmondtam a tanár néninek.
- Szép példa! Valakinek még történet? - Egyre több kéz lendült a magasba, és állt ott, mint a cövek. Zavaromban már azt sem tudtam, kit szólítsak. Napsugáron, és Dián kívül mindenki jelentkezett, szóval gondoltam a névsorból találomra szólítom őket.
- Szabó Tünde?
- Egyszer elvesztettem a kulcsomat, de egy néni visszaadta.
- Bizony. Kékesi Bence?
- Egyszer ráléptem egy néni lábára, és bocsánatot kértem tőle.
- Ügyes vagy. Irén Júlia?
- A bátyám mindig átadja az öreg néniknek a helyét a buszon.
- Ez szép tőle. Kincső Norbi?
- Anyukámnak elromlott a kávéfőzője, és egy bácsi rosszul javította meg, úgyhogy pár nap múlva visszajött, és jól megcsinálta.
- Nagyon jó. Aranyosi Gábor?
- Anyukám egy hotelben hagyta a nyakláncát, de elküldték neki postán.
- Érdekes. Ezek szerint ez egy jó tulajdonság, gyerekek?
- Igen! - jött a válasz egybehangzóan.
- Aha. Ez az egyik legemberibb tulajdonság. Szili Anett? - Most azt gondolhatják, hogy fogytak a kezek, pedig nem. Akik egyszer letették, újra jelentkeztek. Nem fogytak ki az ötletekből.
- Egyszer találtam egy nyalókát, és kidobtam a szemetesbe. - Összevontam a szemöldököm.
- Anett... Ez nem igazán ezzel kapcsolatos.
- De igen! Nem hagytam, hogy egyedül legyen, mert olyan szemetesbe dobtam, ahol volt sok másik nyalóka! - elnevettem magam. A gyerekek is nevettek.
- Jól van Anett. Ez kedves volt tőled... - Újra sírás ütötte meg a fülem. Automatikusán Napsugárra néztem, de ő ott ült faarccal a helyén. A pityergőt kerestem. Dia volt az.
- Miért sírsz Dia?
- Azért... mert én nem vagyok becsületes... - Arcát a kezébe temette, és hangosan bőgni kezdett. A gyerekek csak nézték.

- Miért gondolod ezt?- léptem oda hozzá.
- Mert... tényleg én vettem el Napsugár tollát! - Most már Napsugárra is néztem. Ő is sírni kezdett.
- Jól van Dia. Nyugodj meg. Menj oda Napsugárhoz, és add neki vissza azt, ami az övé, majd kérj tőle bocsánatot! - a kislány szó nélkül felállt, és Napsugárhoz futott. A kezébe nyomta a tollat, és lassan, lehajtotta a fejét.
- Bocsánat. - Újra sírni kezdett. Napsugár a tollát nézte. A kis rózsaszínű tollat. Felnézett Diára. Szeme csillogott a könnyektől, ajka remegni kezdett. Ekkor felugrott, és megölelte őt. Mindketten zokogtak, a többiek pedig síri csöndben ültek a helyükön. Csak álltam, és néztem. Hirtelen kicsöngettek, de mindenki maradt a helyén. Senki sem mozdult. A két lány megtörölte a szemét, és egymásra nevettek. Milyen hihetetlen a gyermeki szeretet. Egyik pillanatról a másikra változik. Mire észbe kaptam, egyedül én voltam csak a tanteremben. Ahogy felocsúdtam, összeszedtem a cuccaim, és elindultam a Tanári szoba felé.
- Na, milyen volt az óra?- Kérdezte tőlem György a folyósón.
- Hát, egy két problémát kellett csak megoldanom, nem volt túl... - Ekkor láttam csak meg, mit tart a kezében, miközben távolodik tőlem... - Hé! Az az én tollam!
- Nem! - És sietősen befordult a folyósón.
- De... - Elmosolyodtam... Ha szüksége van rá... végül is... nekem van még 3 pont ugyanilyen...

Ágoston Dóra

